

[Søren Olesen.]

derfor, det må være en slags forglemmelse, når man kun har nævnt ordet bank i denne forbindelse.

Jeg finder i det hele taget bestemmelsen om, at man kan variere likviditetsprocenten, betænkelig. Hvis man tænker sig, at man i en situation som den nuværende strammer kreditten og samtidig gør brug af en sådan bestemmelse, ville man bringe mange banker i vanskelighed. Det er jo nemlig sådan, at hvis der foreligger en vis stramning af pengemarkedet, må bankerne i forvejen anspænde deres kassereserver. Hvis så dertil kommer, at man for alle landets banker, skal vi sige vilkårligt — ikke i nogen dårlig betydning, men altså af forskellige hensyn — strammer likviditetsbestemmelserne, vil det virke dobbelt for bankerne. Desuden har enhver bank sine særlige forhold, som den må tage i betragtning og indrette sin likviditet efter. Nogle banker driver en virksomhed, som gør, at de må have kassereserver, som er over gennemsnittet, andre banker driver en mere rolig forretning og kan nøjes med en likviditet, som ligger under gennemsnittet, men naturligvis opfylder lovens betingelser. Hvis man gennemfører det, der her er foreslået, at man kan hæve kasserereserven fra 2 helt op til 10 pct., bliver det meget store forandringer, man her kan gennemføre rent administrativt.

Jeg tror, man gør sig skyldig i noget af en tankeforveksling — for ikke at sige en tanketorsk — hvis man vil mene, at dette skulle forøge bankernes ansvar. Jeg mener tværtimod, at det formindsker bankernes ansvar. Lad os tænke os, at man sætter likviditetskravet op fra 2 til f. eks. 5 pct. og bankerne kan følge med, men derefter strammer man yderligere bestemmelserne og sætter procenten op i nærheden af de 10 pct., og så er der en bank, som ikke kan følge med og bringe sin likviditet op dertil. I lovforslaget står der, at den får pålæg om inden otte dage at bringe dette forhold i orden, men vil man virkelig tro, at man kan lukke en bank, som ellers har tilstrækkelige midler til at præstere de anfordringer, der kommer, fordi den ikke opfylder bestemmelser om varierende likviditet, som administrativt gennemføres? Jeg tror, man vil opdage, at der vil rejse sig så stærk modstand og så stærk kritik, at man ikke kan

lukke en sådan bank, som ellers er fuldstændig solid og solvent og kan opfylde de krav, der stilles til den, blot fordi den ikke kan bringe sin likviditet op til det, der er forlangt.

Det vil nemlig virke meget stærkt. Hvis det kun var en fordring, man stillede til ganske enkelte banker, kunne der ske en udligning, idet andre banker kunne hjælpe, men idet man strammer over hele linien, virker det meget stærkere, end man skulle tro. I en kronik, som professor Kjeld Philip i dag skriver i „Politiken“, siger han, at man har en tilbøjelighed til indenfor den økonomiske politik at køre lidt i grøfterne. Her er netop et af de steder, hvor man kan befrygte, at man med disse bestemmelser ret ofte vil komme til at køre i grøften. Medens den enkelte bank efter sine erfaringer gennem årene kan bedømme sine egne forhold, er det meget vanskeligt selv for de sagkyndige folk i nationalbanken at bedømme forholdene i alle landets banker og være med til at gennemføre en sådan bestemmelse. Jeg tror derfor, man meget nøje må overveje, hvilke følger det kan få, inden man virkelig går til at lovfæste de bestemmelser, der her er foreslået.

Herudover har jeg ikke mange bemærkninger at gøre. Kun finder jeg det også lidt rigoristisk, at en bankdirektør ikke må have andre erhverv. Man har jo i nogle banker såkaldte sagkyndige direktører, som ikke har så meget med bankens daglige drift og ledelse at gøre, men som er sagkyndige på et eller andet område indenfor landbrug, handel eller industri, og som har direktørtitlen — skal vi sige — som en æresbevisning for det arbejde, de udfører, og vel heller ikke får fuld direktørløn, men kun et honorar for det arbejde, de yder for banken. Hvis der skulle være nogen mening i det, synes jeg, det skulle være sådan, at bankens administrerende direktør ikke kunde have andre erhverv, medens man ikke bør afskære en bank fra at have meddirektører, som har privat erhverv.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den velvilje, de her har givet udtryk for at ville udvise ved den kommende udvalgsbehandling. Samtidig vil jeg dog udtale nogen skuffelse. Når jeg kommer